

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Ireny Paterové a Mgr. Miroslavy Jarošové ve věci

žalobkyně: **AP SERVICES a. s.**, IČO 24774065
sídlem Bozděchova 1840/7, 150 00 Praha 5 – Smíchov
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Jandíkovou
sídlem Pod Spravedlností 935, 156 00 Praha

proti
žalované: [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Pauchem
sídlem Sokolovská 695/115b, 180 00 Praha 8 – Karlín

o 2 358 953 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti usnesení Okresního soudu v Karlových Varech, č. j. 11 C 138/2018-213, ze dne 6. 8. 2021 a proti rozsudku téhož soudu, č. j. 11 C 138/2018-184, ze dne 19. 2. 2021

takto:

- I. Rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech, č. j. 11 C 138/2018-184, ze dne 19. 2. 2021 a usnesení téhož soudu, č. j. 11 C 138/2018-213, ze dne 6. 8. 2021 se mění tak, že se rozsudek zrušuje a řízení se zastavuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované na účet jejího zástupce Mgr. Tomáše Paucha, advokáta v Praze 8, Sokolovská 695/115b, náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 413 085,81 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Předmětem odvolacího přezkumu byla dvě rozhodnutí soudu prvního stupně, a to rozsudek ze dne 19. 2. 2021, č. j. 11 C 138/2018-184, a usnesení ze dne 6. 8. 2021, č. j. 11 C 138/2018-213. S ohledem na procesní postup, který zvolil soud prvního stupně při vydání citovaného usnesení, a dále s ohledem na procesní spojitost obou rozhodnutí přezkoumal odvolací soud rozsudek i usnesení soudu prvního stupně najednou a rozhodl o odvoláních žalované v jediném usnesení.
2. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně ve výroku I. uložil žalované zaplatit žalobci částku 1 854 490 Kč s příslušenstvím, ve výroku II. zamítl žalobu co do částky 504 463 Kč s příslušenstvím a ve výroku III. uložil žalované nahradit žalobci náklady řízení ve výši 196 868 Kč. Předmětem sporu byl nárok na vydání bezdůvodného obohacení, který měla žalovaná získat tím, že přijímala od žalobce neoprávněně vyplacenou mzdu, ačkoliv v pracovním poměru u žalobce fakticky neodvedla žádnou práci. Dále žalobce požadoval nahradit škodu za zaplacené odvody za sociální a zdravotní pojištění žalované. Soud prvního stupně rozhodl meritorně, i když mu předtím bylo doručeno zpětvzetí žaloby, s nímž žalovaná souhlasila, ale soud je považoval za neúčinné vzhledem k nedostatku procesního oprávnění jednající osoby, a žalobci ustanovil pro řízení opatrovníka. Po provedeném dokazování shledal, že se žalované

nepodařilo prokázat vykonávání pracovní činnosti v souladu s uzavřenou pracovní smlouvou, a vzniklo jí bezdůvodné obohacení za přijatou mzdu. V rozsahu požadovaného bezdůvodného obohacení proto žalobě vyhověl, ale zamítl nárok na náhradu škody za uhrazené zdravotní a sociální pojištění, neboť se nejednalo o bezdůvodné obohacení a žalobce neprokázal nárok z titulu náhrady škody. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle poměru úspěchu ve věci, žalobce byl úspěšný v rozsahu 58 %, a soud prvního stupně mu přiznal právo na náhradu 58 % vynaložených nákladů řízení.

3. Žalovaná ve včasné odvolání proti výrokům I. a III. napadeného rozsudku především namítla, že soud prvního stupně nesprávně nepřihlédl ke zpětvzetí žaloby, a k vydání napadeného rozsudku vůbec nemělo dojít. Podle ní není věcí soudu zkoumat, zda datovou zprávu s procesním úkonem odeslala osoba k tomu oprávněná. Žalovaná považovala za nesprávné i závěry soudu prvního stupně o tom, že nevykonávala pro žalobce žádnou práci. Pokud k výkonu práce nedocházelo, jednalo se o překážky v práci na straně zaměstnavatele, který žalované práci nepřiděloval a neumožnil jí práci vykonávat. Žalobce neprokázal, že by žalovaná věděla či z okolností musela předpokládat, že jde o částky vyplacené omylem, naopak žalované chodily částky na účet v souladu s platnou pracovní smlouvou a ročně obdržela i vyúčtování vyplacené mzdy. Nebyly tedy naplněny podmínky pro vydání bezdůvodného obohacení.
4. Žalobce považoval napadený rozsudek za věcně správný a jako správný hodnotil i postup soudu prvního stupně při posouzení účinnosti zpětvzetí žaloby. Ke dni zpětvzetí byl v obchodním rejstříku zapsán jediný člen žalobcova představenstva, ale společnost mohli k tomuto dni zastupovat toliko dva členové společně (předseda a místopředseda představenstva). Funkce předsedy představenstva nebyla obsazena, místopředsedou byl od [REDACTED] 2019 Mgr. [REDACTED] který byl zapsán do obchodního rejstříku dne [REDACTED] 2019. Ke zpětvzetí žaloby došlo dne 16. 10. 2019, tedy v době, kdy nový místopředseda byl již zvolen, ale ještě nebyl zapsán. V tu dobu měl žalobce pouze jediného člena představenstva Ing. [REDACTED] takže ke dni zpětvzetí žaloby tu nebyly osoby oprávněné řádně žalobce zastupovat.
5. Odvolací soud se při přezkumu napadeného rozsudku zabýval nejprve otázkou, zda s ohledem na zpětvzetí žaloby měl být napadený rozsudek vůbec vydán. Ze spisu vyplynulo, že soudu prvního stupně došlo dne 16. 10. 2019 zpětvzetí žaloby, odeslané ze žalobcovy datové schránky, aniž by z něj bylo zřejmé, jaká osoba jej za žalobce učinila. Žalovaná se zpětvzetím souhlasila. Žalobce obratem předložil závěrečný návrh, ale následně požádal, aby soud prvního stupně ke zpětvzetí nepřihlédl. Neuvedl přitom, která osoba za něj tento úkon učinila, ale bez bližších souvislostí sdělil, že dne [REDACTED] 2019 byl rozhodnutím jediného akcionáře odvolán z funkce místopředsedy představenstva Ing. [REDACTED] a ke stejnému dni byl do této funkce jmenován Mgr. [REDACTED]
6. Po zpětvzetí žaloby z 16. 10. 2019 vzal žalobce žalobu zpět ještě znovu podáním ze dne 6. 2. 2020 a současně sdělil, že již nezpochybňuje zpětvzetí žaloby zaslané soudu dne 16. 10. 2019. Také toto podání bylo zasláno ze žalobcovy datové schránky a neobsahovalo označení jednající osoby.
7. Podle názoru odvolacího soudu bylo nezbytné o tak závažném a zásadním procesním úkonu, jakým je zpětvzetí žaloby, rozhodnout a umožnit účastníkům využít proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek. Odvolací soud vzal v úvahu rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 23 Cdo 1432/2018, podle něhož nemá soud ke zpětvzetí přihlídnout, pokud je sporné, zda je tu osoba oprávněná procesně jednat za společnost účastníci se řízení, nebo pokud tady taková osoba vůbec není. To ale podle názoru odvolacího soudu současně neznamená, že o zpětvzetí nemá soud rozhodnout, pouze je má ponechat bez dalšího ve spisu. Z citovaného rozhodnutí, i z řady dalších (např. 27 Cdo 4927/2017), vyplývá, že pokud nastane uvedená procesní situace, pak je třeba řízení přerušit a vyčkat do doby, než ve společnosti dojde k nápravě, nebo při nebezpečí z prodlení ustanovit účastníku opatrovníka; potřeba rozhodnout o zpětvzetí však těmito právními závěry není podle přesvědčení odvolacího soudu dotčena.
8. V posuzované věci navíc nebylo před vydáním napadeného rozsudku postaveno najisto, zda na něj shora citovaná rozhodnutí dopadají, tedy zda tu skutečně nastal stav, že by žalobce v době

podání zpětvzetí neměl žádnou osobu, která by byla oprávněna za něj v řízení jednat, či že by její oprávnění bylo z procesního hlediska sporné. Jednak tu byla žalobcova právní zástupkyně, řádně zmocněná při podání žaloby, a dále tu mohly být osoby oprávněné k procesnímu jednání podle ust. § 21 o. s. ř. Odvolací soud proto spis vrátil bez věcného rozhodnutí soudu prvního stupně k provedení šetření o tom, která osoba za žalobce při zpětvzetí jednala, a k vydání rozhodnutí o zpětvzetí.

9. Soud prvního stupně místo provedení šetření pouze zaslal kopii přípisu odvolacího soudu zástupcům stran k vyjádření, a účastníci k jeho výzvě setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích ke zpětvzetí žaloby. Žalobce ani nyní nesdělil, kdo za něj zpětvzetí učinil. Podle něj nelze opomenout situace, kdy přístupem do datové schránky právnické osoby disponuje osoba neoprávněná, v takové protiprávní situaci se bez vlastního zavinění ocitl, a zpětvzetí žaloby je proto neúčinným procesním úkonem. Žalovaná ve svém vyjádření argumentovala shodně jako v odvolání proti rozsudku.
10. Soud prvního stupně nato vydal usnesení ze dne 6. 8. 2021, č. j. 11 C 138/2018-213, jímž rozhodl o zpětvzetí žaloby ze dne 16. 10. 2019 tak, že se na jeho základě řízení nezastavuje. Podle odůvodnění nebylo toto zpětvzetí učiněno osobou oprávněnou, v danou dobu totiž žalobce žádnou osobu oprávněnou k jednání neměl, a proto mu také soud prvního stupně ustanovil opatrovníka. Ke zpětvzetí z 16. 10. 2019 tedy nelze přihlížet, ačkoli není možno dovodit, jakým způsobem bylo realizováno, resp. která osoba tak učinila. Nelze uzavřít, že tento úkon byl učiněn osobou k tomu oprávněnou, naopak se jeví vysoce pravděpodobným, že tomu tak nebylo.
11. Proti tomuto rozhodnutí se včas odvolala žalovaná a namítla, že soud prvního stupně označil sporné skutečnosti za nepochybné a toliko přisvědčil žalobcovým tvrzením, aniž by uvedl konkrétní důkazy, které by tyto závěry prokazovaly. Je evidentní, že u žalobce došlo ke změnám v jeho vedení, nicméně soud prvního stupně neprovedl v daném směru žádné dokazování a ani se nepokusil zjistit identitu osoby, která učinila zpětvzetí. Nezabýval se alespoň rámcově možností antedatace žalobcova jednání, případně platností odvolání člena statutárního orgánu. Nesouhlas nového vedení společnosti s učiněným zpětvzetím je třeba naprosto odlišovat od otázky právní platnosti tohoto úkonu. Zpětvzetí splňovalo veškeré náležitosti, a žalobci nezbývá než se domáhat náhrady škody po osobě, která jej za něj učinila. Žalovaná dále odkázala na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 7 Cmo 509/2012, a také na rozhodnutí 41 ICm 3740/2017, 101 VSPH 577/2019-294 ze dne 25. 11. 2019, které podle něj bylo vydáno k naprosto stejné procesní otázce, a podle vrchního soudu byl úkon proveden platně. Podle stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Pls. 1/2015 není právně významné, kdo odeslal podání z datové schránky účastníka, rozhodující je, že toto podání bylo jménem účastníka učiněno.
12. Žalobce k odvolání žalované uvedl, že žalovaná účelově ignorovala skutečné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud prvního stupně totiž k podání učiněnému z datové schránky nepřihlédl kvůli absenci osob oprávněných řádně zastupovat společnost ke dni zpětvzetí. Tento závěr byl správný, ke dni zpětvzetí žaloby zde nebyly osoby oprávněné žalobce řádně zastupovat, neboť byl zapsán pouze jediný člen představenstva, avšak společnost mohli zastupovat jediné dva členové společně (předseda a místopředseda představenstva). Také ke zpětvzetí žaloby ze dne 6. 2. 2020 došlo mimo žalobcovu vůli.
13. Odvolací soud poté provedl potřebné šetření ke zpětvzetí sám, aniž by znovu vracel spis soudu prvního stupně, protože tento postup považoval za efektivnější vzhledem k předchozímu rezervovanému přístupu soudu prvního stupně.
14. Podle výpisu z obchodního rejstříku neměl žalobce v době blízké zpětvzetí ze dne 16. 10. 2019 plně obsazené představenstvo, jeho jediným členem byl do [REDAKCE]. 2019 Ing. [REDAKCE] a od stejného dne až do [REDAKCE] 2021 Mgr. [REDAKCE] v obou případech ve funkci místopředsedy. Podle stanov mělo být představenstvo tříčlenné a společnost jednala tak, že ji měli zastupovat vždy předseda a místopředseda představenstva společně.

15. Z rejstříkového spisu sp. zn. [REDAKCE] vedeného Městským soudem v Praze, bylo zjištěno, že žalobce má jediného akcionáře [REDAKCE] a. s., který dne [REDAKCE]. 2019 při výkonu působnosti valné hromady odvolal s účinností k tomuto dni Ing. [REDAKCE] z funkce místopředsedy představenstva a do této funkce od stejného dne jmenoval Mgr. [REDAKCE]. Uvedená změna byla zapsána do obchodního rejstříku dne [REDAKCE]. 2019. K další změně v představenstvu došlo rozhodnutím jediného akcionáře ze dne [REDAKCE] 2021, kdy byl s účinností k tomuto dni odvolán z funkce místopředsedy Mgr. [REDAKCE] a do této funkce byl jmenován Ing. [REDAKCE]. K zápisu změny do obchodního rejstříku došlo [REDAKCE] 2021. Následně byl dne [REDAKCE] 2021 jmenován další člen představenstva [REDAKCE] který byl zvolen do funkce místopředsedy představenstva, a Ing. [REDAKCE] se stal předsedou představenstva. Tímto způsobem bylo obsazeno představenstvo společnosti až do [REDAKCE] 2021, kdy došlo ke změně v úpravě jednání za společnost, od tohoto data byla zřízena správní rada a její člen ing. [REDAKCE] [REDAKCE] byl oprávněn jednat za společnost samostatně.
16. Odvolací soud se dotázal Ing. [REDAKCE] a Mgr. [REDAKCE] na okolnosti spojené s jejich odvoláním, resp. jmenováním do funkce člena představenstva společnosti v [REDAKCE] 2019, zda těmito úkonům předcházela nějaký vnitřní spor ve společnosti nebo zda takový spor po nich následoval, případně byl veden před soudem. Dále se jich ptal na jejich přístup do žalobcovy datové schránky a také zda je jim známo, kdo v řízení učinil za žalobce zpětvzetí žaloby z 16. 10. 2019.
17. Mgr. [REDAKCE] sdělil odvolacímu soudu, že zpětvzetí žaloby ze dne 16. 10. 2019 bylo učiněno ze žalobcovy datové schránky, a je tedy podáním společnosti, navíc jej provedla osoba k tomu oprávněná, a to Ing. [REDAKCE]. Zpětvzetí ze dne 6. 2. 2020 ze žalobcovy datové schránky učinil přímo Mgr. [REDAKCE] jako člen představenstva. Mgr. [REDAKCE] vysvětlil, jak mu byla tato funkce nabídnuta, a uvedl, že současně šlo o funkce i v dalších propojených společnostech. Ing. [REDAKCE] byl členem statutárních orgánů těchto společností před ním a byl z nich odvolán ve všech případech zpětně, což bylo Mgr. [REDAKCE] vysvětleno potřebou odvrátit škodu. Mgr. [REDAKCE] ale nenapadlo, že antedatce tohoto rozhodnutí měla být učiněna s cílem jejího zneužití, tedy ke zpochybnění jednání Ing. [REDAKCE] jako statutárního orgánu uvedených společností. Když tyto skutečnosti zjistil, z opatrnosti zaslal dne 7. 2. 2020 soudu prvního stupně znovu zpětvzetí žaloby, byť byl přesvědčen, že řízení mělo být zastaveno již na základě zpětvzetí ze dne 16. 10. 2019. Později Mgr. [REDAKCE] ještě doplnil, že o žádném odvolání z funkce v orgánech propojených společností nebyl Ing. [REDAKCE] informován.
18. Ing. [REDAKCE] sdělil odvolacímu soudu, že byl členem představenstva několika propojených společností a některé z nich se v průběhu roku 2019 dostaly do úpadku. Ing. [REDAKCE] jako jejich statutární orgán podpořil insolvenční návrh, a prakticky obratem byl z jejich představenstva zpětně odvolán. O několik dnů později byl odvolán i ze zbývajících společností, a to vždy zpětně. O změnách nebyl nikým informován a dozvěděl se o nich až z obchodního rejstříku. Zpětvzetí žaloby ze dne 16. 10. 2019 v dané věci poslal sám, do datové schránky společnosti měl z titulu své funkce přístup po celou dobu, kdy ji zastával.
19. Odvolací soud se dále obrátil na žalobce s dotazem, která konkrétní osoba za něj učinila zpětvzetí z 16. 10. 2019 a kdo měl k tomuto datu přístup k jeho datové schránce. Na tento dotaz žalobce shrnul vývoj jeho opatrovnictví v tomto řízení, ale konkrétně na něj neodpověděl.
20. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. za právnickou osobu jedná člen statutárního orgánu; tvoří-li statutární orgán více osob, jedná za právnickou osobu předseda statutárního orgánu, popř. jeho člen, který tím byl pověřen.
21. Odvolací soud považuje za nezbytné připomenout, že procesní oprávnění jednat za právnickou osobu je v ust. § 21 o. s. ř. upraveno zcela samostatným způsobem, nezávislým na hmotném právu, a hmotněprávní úpravu jednání za společnost nelze při zkoumání procesního oprávnění k jednání použít (např. NS ČR 20 Cdo 2921/2004 a další). Je také třeba rozlišovat mezi uzavřením smlouvy o právním zastoupení, které je hmotněprávním úkonem, a mezi udělením plné moci jako výrazem procesního práva; procesní úkon udělení plné moci musí učinit osoba k tomu oprávněná

podle ust. § 21 o. s. ř. (26 Cdo 2667/2013). Dále je třeba mít na zřeteli, že zápis člena statutárního orgánu do veřejného rejstříku nemá konstitutivní účinky, a soud je povinen zabývat se oprávněním osob k procesnímu jednání bez ohledu na stav uvedený ve výpisu ve veřejném rejstříku (např. NS ČR 20 Cdo 552/2006).

22. Při podání žaloby měl žalobce v obchodním rejstříku zapsané dva členy představenstva, a to předsedu ■■■■■ a místopředsedu Ing. ■■■■■ kteří společně udělili plnou moc advokátce Mgr. ■■■■■. V době zahájení řízení měl tedy žalobce osoby oprávněné jak k hmotněprávnímu úkonu uzavření smlouvy o právním zastoupení, tak i k procesnímu úkonu udělení plné moci. Tento stav se změnil v ■■■■■ 2019, kdy byl předseda představenstva vymazán z obchodního rejstříku, ale nadále zůstal zapsán místopředseda Ing. ■■■■■ jako jediný člen představenstva. Z hlediska hmotněprávního společnost od té doby neměla představenstvo v dostatečném počtu členů, aby vyhověla svým stanovům a mohla platně jednat, nicméně z procesního hlediska byla tato změna ve smyslu ust. § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. bez významu, protože tu stále byl jeden člen představenstva. Podle tohoto ustanovení byl totiž, bez ohledu na hmotněprávní úpravu jednání společnosti, oprávněn k procesnímu jednání člen statutárního orgánu, a nebylo vyžadováno společné jednání více členů. Jednoho člena statutárního orgánu měl žalobce i nadále, a mohl tedy v souladu s ust. § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. řádně procesně jednat.
23. Uvedená situace, kdy společnost měla zapsaného pouze jediného člena představenstva ve funkci místopředsedy, trvala prakticky po celý zbytek řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím až do změny stanov společnosti, kdy byla vytvořena správní rada. V každém okamžiku řízení měl žalobce zapsaného jednoho člena statutárního orgánu, který byl z procesního hlediska oprávněn za něj jednat podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř. I když v průběhu řízení docházelo k personálním změnám v obsazení představenstva, tak výkon funkce jednotlivých osob z časového hlediska navazoval, a nikdy nenastalo období, po které by společnost neměla žádného člena představenstva. Nikdy tu tedy nevznikl stav, kdy by z procesního hlediska neměla osobu oprávněnou k jednání podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) o. s. ř.
24. Mgr. ■■■■■ ani Ing. ■■■■■ a ostatně ani žalobce neuvedli, že by popsané personální změny byly provázeny nějakými spory ve společnosti, ať už uvnitř, či navenek, nebo že by snad byl v souvislosti s nimi zahájen soudní spor. Pak je zřejmé, že na danou procesní situaci nedopadala rozhodnutí NS ČR 23 Cdo 1432/2018 či 27 Cdo 4927/2017, o která se soud prvního stupně opíral, když žalobci ustanovil opatrovníka. Je zřetelné, že tu důvody pro tento postup ve smyslu ust. § 29 odst. 2 o. s. ř. nikdy nenastaly.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce měl v každém okamžiku řízení osobu oprávněnou za něj z procesního hlediska jednat a její oprávnění nebylo z procesního hlediska sporné nebo pochybné, pak bylo namíste aplikovat závěry rozhodnutí pléna Nejvyššího soudu ČR Pls. 1/2015, podle něhož se úkon provedený z datové schránky účastníka považuje za řádně podepsaný a má stejné účinky, jako procesní úkon učiněný písemně a podepsaný osobou, pro kterou byla zřízena datová schránka.
26. Uvedené závěry lze vztáhnout nejen na zpětvzetí žaloby z 16. 10. 2019, provedené prostřednictvím žalobcovy datové schránky osobou oprávněnou ve smyslu principu materiální publicity zápisu do obchodního rejstříku, tj. místopředsedou představenstva Ing. ■■■■■ ale také již zcela bez pochybností na zpětvzetí žaloby z 6. 2. 2020. Také tento procesní úkon byl zaslán soudu prvního stupně ze žalobcovy datové schránky a provedl jej člen žalobcova představenstva Mgr. ■■■■■ v době, která nijak nekolidovala s termínem jeho odvolání z funkce.
27. Soud prvního stupně tedy posoudil nesprávně platnost a účinnost obou zpětvzetí žaloby, a navíc pochybil, když o nich opominul rozhodnout. Přitom obě zpětvzetí žaloby byla z procesního hlediska účinná a se souhlasem žalované měla vést k zastavení řízení podle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř. Soud prvního stupně ale místo zastavení řízení pokračoval v dokazování a rozhodl ve věci meritorně, přestože k vydání napadeného rozsudku vůbec nemělo dojít.

28. Odvolací soud musel na účinná zpětvzetí žaloby adekvátně procesně zareagovat, a proto postupoval podle ust. § 220 odst. 1 ve spojení s ust. § 222a o. s. ř., změnil napadená rozhodnutí tak, že zrušil rozsudek a řízení zastavil pro zpětvzetí žaloby.
29. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalovaná byla plně úspěšná v řízení před soudem prvního stupně i v řízení odvolacím, proto jí náleží právo na náhradu veškerých nákladů před soudy obou stupňů, a to ve výši závislé na aktuální výši předmětu sporu. Na řízení před soudem prvního stupně žalovaná vynaložila 13 úkonů právní služby, z toho 3 po 12 620 Kč (převzetí plné moci, 2 písemná vyjádření a účast na 1 jednání), 4 po 14 900 Kč (1 písemné vyjádření a účast na 3 jednáních), 3 po 16 060 Kč (3 písemná vyjádření) a 3 po 17 740 Kč (písemný závěrečný návrh a účast na 2 jednáních). K těmto úkonům náleželo 13 režijních paušálů, dále cestovní výdaje ve výši 9 081 Kč, náhrada za ztrátu času 4 800 Kč a 21% DPH. Na řízení před odvolacím soudem žalovaná vynaložila soudní poplatek 92 725 Kč a 3 úkony po 15 740 Kč za 3 vyjádření, 3 režijní paušály po 300 Kč a 21% DPH. Celkově náklady žalované za řízení před soudy obou stupňů činí 413 085,81 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustné odvolání ani dovolání.

Plzeň 5. ledna 2022

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu